

Annemin Öğüdü Mizahi Hikaye

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Mart 2026

“Öğüdünü tuttum anne hem de ilk günden bu yana.”

Kulaklarımı kamçılıyordu etrafın sessizliği. Hem anıyordum hem anılmayı diliyordum.

Başıma kadar çekmişim çarşafı ve üst kattaki hasta ihtiyarın iniltilerinin sonlanmasını diliyordum beri yandan.

Ya ölecekti ya ben ölecektim. Çok tatsız bir ruh haline bürünmüştüm onlar gittiğinden bu yana ve devasa boşluğumun tek tanığıydı Tanrı.

Sözcükler kümelenmişti çantamda öyle ya kaç zamandır devam etmiyordum iki okula birden hem de. Yabancı dil derslerine girdiğim kursa sürekli bahaneler uyduruyordum.

“Müdürüm.”

“Anıl Hocam, buyur söyle derdini.”

“Annemin daha kırkı çıkmadı. Malum gelen giden...”

Sözümü biberle kesmişti akabinde:

“Başka bir yalan uydur hocam. Bu ne ya? Ne zaman derslere gelmek istemesen aynı bahaneyi uyduruyorsun. Rahmetliyi kaç kez öldürdün yahu.”

“Babam diyecektim.”

Sonunda çıldırtmışım adamı:

“Kovuldun!!!”

Yırtmışım işte.

Şimdi sıra nede miydi?

Bu sefer öğrenci işlerini aradım dördüncü yılımı dördüncü kez okuduğum açık öğretim fakültesinin.

"Buyurun kiminle görüşüyorum?"

"Anıl Dörtköşe."

"Kardeşim, kaydınız silindi. Artık arayıp durmayın. Ne sınavlara giriyorsunuz ne de harcınızı ödediniz doğru dürüst. Hadi, hadi, işimiz gücümüz var."

Amma ünlenmiştim açık öğretim bürosunda. Oh, be.

"Alo."

Kapatmıştı çılgın görevli demek ki beni artık hayata bağlayan hiçbir şey kalmamıştı. Tek şey haricinde.

"Selin, ne haber?"

"Verdiğin tüm hediyeleri iade ettim. Daha ne istiyorsun şerefsiz?"

"Bir orta yolu bulsak, Selin. Hani, takside girdiğim şu beyaz eşya."

"Densiz adam. Ödemediğin gibi beni kefil gösterdin. Sırf bizimkiler üzülmesin diye ödüyorum taksitlerini. Yetmedi mi?"

"Benim buzdolabı bozuldu, be güzelim. Belki gönderirsin adresime o beyaz eşya setini."

"...bip."

Aman Allah'ım telefon idaresine mi dadanmıştı şimdi de RTÜK? Allah'tan da zan altında kalmamıştı sülalem.

"Selin, teessüf ederim."

Uzatmadım lafı. Son engeldi madem Selin şimdi iç rahatlığı ile...

Sahi, neydi bir sonraki planım? Evi mi değiştirmeliydim ya da oturduğum ili? Belki de adımları değiştirip başka bir kimlikle yeni baştan denemeliydim her şeyi. Mümkün müydü sahi yeniden başlamak? İyi de neye nereden başlayacaktım? Altı üstü otuzlu yaşlarının sonunda bir baltaya sap olamamış bir ruh hastasıydım. Sevdiği insanları terk eden ve hayallerini... neydi benim derdim neydi sahi?

Yeniden nokta atışı yapmam mümkün müydü ya da annemin tüm söylediklerini harfiyen uygulamak yeni baştan?

Sözcükler cebimdeydi.

Sözcükler içimdeydi ya ben, neredeydim? Miladım neydi ve miadım dolmuş bile olsa ben hak ediyor muydum yeni bir başlangıcı?

Kimliğimle idare edecektim ne de olsa sabıka kaydım yoktu henüz ya da herhangi bir suçum kanunların nezdinde sadece adım çıkmıştı üç beş yerle ilişkiyi kesip de onlar da artık adımları nasıl yaymışlarsa. Sessizce oturup düşünmeye ihtiyacım vardı ama yok, işte. Sessizlik nerede ben nerede? Üst komşu açısından inlemeye başlamıştı yine. Kulaklarımı tıkamak da fayda etmiyordu.

Cep telefonuma baktım gelen mesajları okumak adına. İş başvurusu yaptığım kaç şirketten bildiri bekliyordum lakin müspet menfi geri dönüş yapmaya tenezzül etmiyordu kibirli işverenler. İyi kötü liseyi bitirmiştim ve beni idare eden bir yabancı dilim de vardı lakin yetmiyordu hiç biri.

Şimdi de kapı zili çalıyordu. Beklediğim kimse yoktu üstelik bu saatte...

"Anıl Bey. Ben apartman görevlisi Arif, apartmanı sileceğim de bir kova su lazım."

İyi bir fikir olabilirdi. İşte yanmıştı uzun süredir göz bile kırpmayan ampul.

"Ariff, tam zamanında."

Kucakladım adamı sıkı sıkı sarıldım.

“Hayırdır, beyim? Ne bu coşku?”

Kapıyı ardına kadar açtım ve içeri buyur ettim Arif’i.

“Banyo ve şehrin tüm barajları emrine amade. İstedğin kadar kullan. Hatta mutfak yemek dolu. Ye yiyebildiğin kadar. Bana müsaade.”

Arif şaşkındı; bense coşkulu. Ne de olsa kendime yeni bir iş sahası yaratmıştım ve yeni ilişkiler.

“Allah akıl fikir versin. Ben kovayı doldurur giderim. Çekerim de kapıyı ardımdan. Siz iyi misiniz?”

Hiç olmadığım kadar iyiydim hem de.

“Bana referans olur musun, Arif?”

“Ne için?”

“Kapıcılık sektöründe bir ekol olacağım ama nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

“Nasıl olacak ki?”

“Ben kaçtım, meslektaşım. En kısa zamanda görüşmek üzere.”

Ve işte, annemin öğüdünü tutuyordum. Artık yeni bir adım yeni bir işim vardı ne de olsa tutuyordum annemin öğüdünü:

“Aman oğlum, ayağını denk al. Doğruyu söyleyeni dokuz köyden kovarlar. Bak bana. Bu yaştan sonra ne hallere düştüm...”

Yalan söylemek kanıma işlemişti benim annemin o öğüdünden sonra gerçi annemi uzun zamandan beri görmüyordum ama. Yoksa ilk olarak onu ziyarete mi gitmeliydim? Üstelik cici babamla bir aradaydılar.

Dört yıldızlı otel keyfi. Ekmek elden su gölden.

Giderken bir kutu pasta yaptırıp bir demet de çiçek aldım mı nasıl olsa benim salak nişanım bana ilk gün itibari ile tek tek söylemişti kredi kartlarının şifresini. Canım ya! Nasıl da abayı yakmıştı bana. Lakin bir sorun vardı. Önce hangi günler ziyaret günü onu öğrenmeliydim ne de olsa annemin gözleri yolda kalmıştı bunca zamandır görmüyordu oğlunu.

Kaçtı numarası kaçtı? Hah, hatırlamıştım ve tuşladım:

“Silivri Cezaevi mi? Şey, ziyaret gün ve saatlerini öğrenecektim de.”